

[Tyroll]

Jeg har bemærket, at Grønlandsministeren i sit lovforslag forsøger at låne lidt fjer fra den fjerpragt, som SIK ellers har, ved at sige, at dette forslag bl. a. drejer sig om at opretholde en lønudjævrende politik. Det siges endvidere, at man fra statens side, fra det offentliges side, i Grønland lige siden 1960 har bestræbt sig for at etablere et særligt grønlandsk lønniveau. Ja, det skal jeg love for at de hjemmehørende grønlændere har fået at føle. SIK fremfører således, at statens fremgangsmåde over for de hjemmehørende lønmodtagere i Grønland er uforandret; man lader dem arbejde for sig og for andre for den mindst mulige betaling.

De statslige overenskomstindgreb har bidraget til at fastholde den lave løn, alt imens prisstigningerne fortsætter med uformindsket styrke. Samtidig klager SIK over, at lønningerne ved f. eks. den kgl. grønlandske handels fiskeindustri anlæg bliver bestemt ud fra rene tilfældigheder, og at nogle fabriksledere manipulerer arbejderne ved hjælp af arbejdernes manglende kendskab til talbehandling. Statens virksomheder dikterer akkordforholdene, uden at arbejdernes indflydelse. Det er altså en negativ form for lønudjævrende politik, der bliver ført fra det offentliges side, og den vender vi os selvfølgelig kraftigt imod.

Jeg har også bemærket, at ministeren kommer ind på hele spørgsmålet, om den beskatning, der finder sted i Grønland, skulle tilsi-ge, at man gennemfører en bestemt form for lønpolitik. Heroverfor vil jeg sige, at vi fra VS' side helt klart støtter fagbevægelsens krav i Grønland om at se tingene på en helt anden måde og som led i en udjævning af godernes fordeling stille krav om en progressiv beskatning og forhøjelse af bundgrænsen for de personlige fradrag samt fjernelse af de skattefiduser, der eksisterer på Grønland. Desuden har man krævet en priskontrol til gunst for de lavestlønnede.

Det vigtigste for os er, at dansk fagbevægelse bidrager til at sikre den lige løn i Grønland. Sikring af lige løn skal ikke ske på et lavt niveau, som den statslige lønpolitik til-sigter. Den lige løn må skabes gennem lønarbejdernes solidariske kamp og ikke på det offentlige aftalenævns præmisser eller inden for dette nævns lønpolitiske rammer. Derfor opfordrer vi til, at de forskellige fagbevægelser i Danmark og i Grønland finder sammen

om at sikre, at man får en løsning på denne konflikt, som ikke dikteres herfra.

Poul H. Møller (KrF):

Kristeligt folkeparti er enigt med de ordførere, som har udtrykt beklagelse over det nødvendige i indgreb her fra folketingset, når overenskomstforhandlinger ikke lykkes. Vi var glade for, at det lykkedes i så høj en grad i forårets overenskomstforhandlinger, hvor det kun var nødvendigt med indgreb på enkelte områder.

Nu er vi stillet over for en ny sag her. Vi ved, at den grønlandske natur er af en egenart, som bevirker, at f. eks. standsning af flyforbindelser ikke alene er til stor gene for samfærdslen deroppe, men også kan gøre alvorlig skade og være en alvorlig trussel for befolkningen og dens hverdag deroppe.

Når man nu fremkommer med dette forslag om indgreb, giver jeg den socialdemokratiske ordfører ret i, at man ikke har handlet overilet i denne sag, måske snarere tværtimod: vi må sige, at det nok er i sidste øjeblik – inden isen fryser til derovre på østsiden – at man nu mener, det er nødvendigt at gribe ind.

Ud fra det, som er oplyst i forslaget, er der reelt ikke sket nogen som helst ændring af forholdene deroppe i de nu godt fire måneder, strejken har varet, og vi mener derfor også, at man måske burde have kunnet gribe ind lidt tidligere, end tilfældet er her.

Til de ordførere, som har talt om og opfordret til yderligere forhandlinger, vil jeg sige, at det, som foreligger her, viser, at de ikke kan forventes at kunne føre til noget resultat.

Derfor kan kristeligt folkeparti tilslutte sig regeringens forslag, og samtidig må vi afvise fremskridtspartiets forslag om voldgift i sagen.

Mølgaard (DR):

Retsforbundet må udtrykke nogen forbauselse over, at folketingset skal behandle spørgsmålet om overenskomster på Grønland. Vi finder ikke, det tilkommer folketingset at gribe ind i overenskomster overhovedet, medmindre egentlig livsvigtige interesser står på spil.

Vi må sætte et alvorligt spørgsmålstegn ved, om de helt fornødne nødtjenester ikke kunne opretholdes af frivillighedens vej; ind-